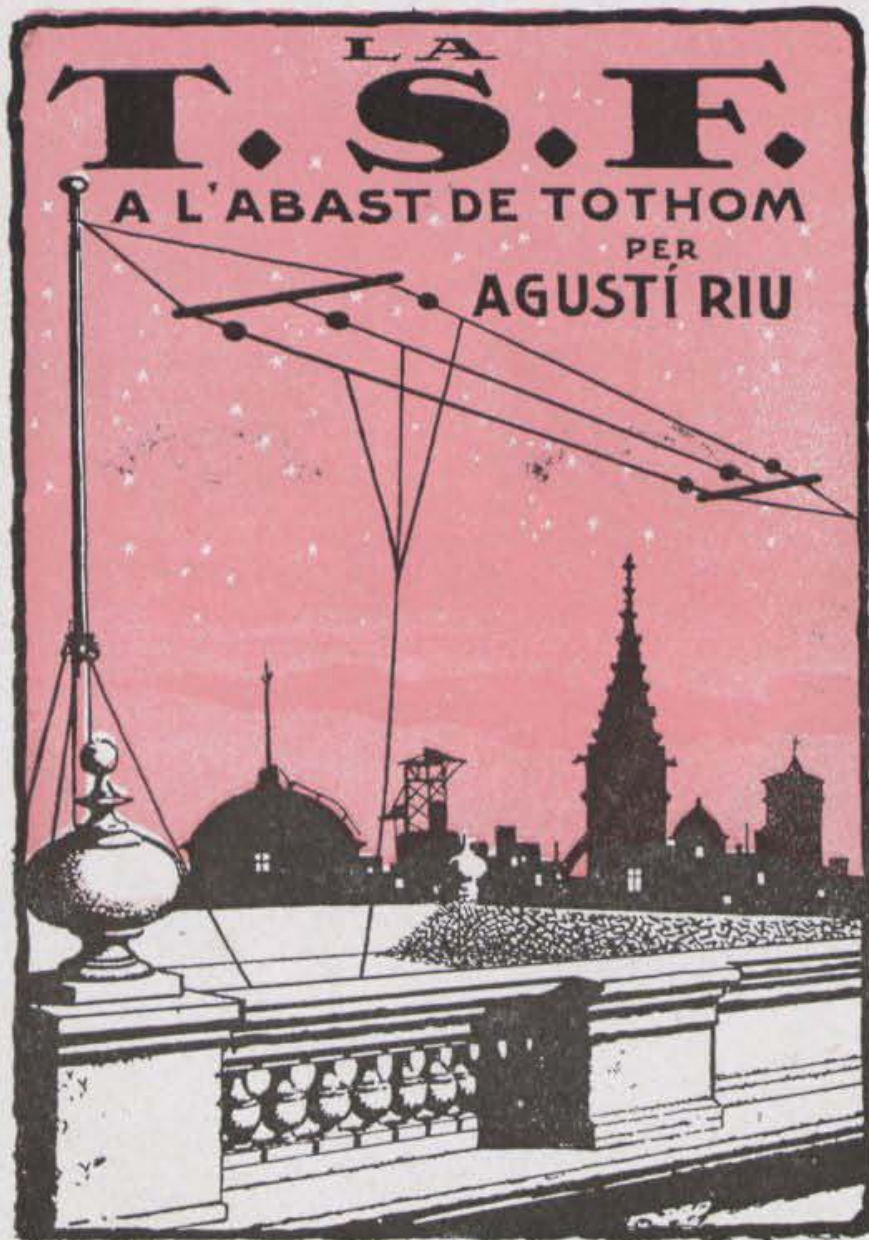

IPAPRO

30
cts.

JOVENTUT
CATALANA

Per a construir un aparell de Telefonia Sense Fils, és necessari comptar amb l'ajuda d'un bon llibre, i aquest és "*La T. S. F. a l'abast de tothom*", per Agustí Riu, l'instal·lador de l'estació de l'Hotel Colòmb.

Forma un elegant volum de més de 200 planes amb molts gravats, enquadernat, i es ven al preu de 5 ptes. en totes les bones llibreries de Catalunya i a la casa editora:

EDITORIAL POLÍGLOTA

PETITXOL, S

JOVENTUT CATALANA

≈ R E V I S T A ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *I. Padró*.
 Necessària evolució de les entitats excursionistes de Catalunya,
 per *M. S. Pujolà*.
 La nostra dansa, per *Dansamor*.
 Petites proses. Sant Josep, per *Joan Trullàs i Riera*.
 Divagacions setmanals. El desencant dels trams, per *Euric
 d'Alberty*.
 * * * (poesia) per *Joan Utesà i Balle*.
 Vida catalana, per *J. M. Borouat i Recasens*.
 Catalunya camperola.
 En Josep Clarà.
 La nostra dansa triomfant.
 Les tres flors, per *Maria Luïsa Asquerino*.
 Patís barcelonins.
 L'amor silent (poesia), per *J. M. B.*
 Curiositats mundials.
 Informació esportiva, per *Feber*.
 T. S. F. La Radio no perjudica als teatres, per *Eduard Rifà*.
 La radiotelevisió fa via, per *Josep Broquetas*.
 La dona, la cuina i la Radiotelefonía, per *Joan Farré i Jansana*.
 Curiositats de la ràdio.
 Curset de Ràdio, per *J. B.*
 Ràdio noves de tot arreu, per *Radiomon*.
 Preguntes i respostes.
 Les exposicions.
 Nòtules.
 Setena llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON : NÚMERO 20 : BARCELONA 19 DE MARÇ DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES : Consell de Cent, 261, principal, segona

P R E U S D E S U B S C R I P C I Ó

Barcelona, un mes. . .	1'10 Ptes.
Províncies, un any. . .	13'50 "
" sis mesos. . .	7'— "
" tres " . . .	3'50 "

(Pagament a la bestreta)

Necessària evolució de les entitats excursionistes de Catalunya

Per M. S. PUJOLÀ

Un dels principals factors que han afavorit la marxa creixent de l'Excursionisme a Catalunya, és la nostra manera d'ésser. Per practicar l'excursionisme en els seus aspectes, cultural o d'estudi, contemplatiu, i esportiu, no és necessari sotmetre's a cap disciplina ni lligam. Això al nostre temperament li ve com l'anell al dit. Examinem un nucli d'individus que facin excursions junts, i encara que d'idees completament oposades, veurem que hi regna una franca companyonia i amistat, mancada d'apassionaments i rancúnies.

El temperament dels catalans, individualista per excel·lència, que ha influït poderosament a n'aquesta reacció d'amor a les coses de la Natura, a l'ensem que de fer conèixer i estudiar i estimar les belles encontrades i els amagats recons de la nostra terra, ha estat, però, la causa principal de què aquest desenrotllament, no seguís unes vies més racionals i sociables, les quals haurien permès la constitució d'un poderós bloc de diversos grups constituïts en una sola entitat cabdal, representativa de l'excursionisme català, comparable per llur estructura a les importants entitats similars estrangeres: per exemple el Club Alpí Francès, Suís, etc., les quals porten a cap una tasca tan interessant com diversa per mitjà de nombroses Seccions o delegacions creades en les diferents localitats d'aquells països.

A n'aquest esperit d'intransigència individualista, cal afegir la manca de cordialitat dels caps dirigents de les primeres i més importants entitats excursionistes a procurar absorbir els petits nuclis i grups que cada dia es constitueixen en noves entitats tan febles com entusiastes. I diem manca de cordialitat perquè no es donen facilitats per acollir-se als Centres principals: un examen al preu de les quotes de soci (caríssimes en relació a les entitats estrangeres que havem anomenat) ens donaria una clara resposta del perquè es creen tants grups. Són exagerades les quotes, i també són exagerades les pretensions de la majoria de debutants. Als pocs dies d'haver ingressat en les files excursio-

nistes es creuen amb prou mèrits per regentar una nova entitat, convensuts equivocadament, que favoreixen l'excursionisme català. Un mal entès orgull o vanitat d'una gran part d'excursionistes, diguem-ne de primera categoria, jamai han demostrat cap intent de protecció i ensenyament als humils i novells excursionistes. Han volgut sempre per ells la glòria exclusiva de la realització de les gestes excursionistes a Catalunya, i no preocupant-se d'orientar als petits grups que caminen per la terra, sense norma i per això no cal esperar d'aquests, cap fruit de profit col·lectiu.

I amb tot això l'excursionisme a Catalunya si bé guanya en el nombre d'adeptes poc avança en el terreny de les obres, de la realització dels bells projectes dels malaguanyats mestres, de proveir de camins les nostres muntanyes, de les construccions de refugis oberts a tots els vianants i de la vasta tasca cultural i patriòtica que cal fer i escampar arreu de la terra.

Manca molt a fer i seguint pels actuals viarans, jamai arribarem a la fita.

Per assolir el màxim profit col·lectiu, és una llògica, cal una màxima unió.

Al nostre modest entendre si l'excursionisme a Catalunya vol arribar a la fita senyalada, cal que es constituïxi en una sola i nova entitat, que podríem anomenar Centre Excursionista de Catalunya, per exemple, (nom que representaria millor que avui tots els excursionistes de la terra). Aquesta nova entitat, per regir-se no hauria de fer més, que pendre patró de les entitats estrangeres indicades: això és, en lloc de contar amb tants Centres, clubs i grups escampats arreu de Catalunya, que tots ells fossin Seccions o delegacions, de la única entitat representativa de veritat, de tota la força excursionista, a base d'una quota mínima popular, reservant una part fixa d'aquesta colització per la caixa central. De la tasca a assolir aquesta tan necessària evolució en parlarem més endavant. Entretant qui més hi sàpiga, que més hi digui.

La nostra dansa

Cinc sardanes d'Eduard Toldrà

En les edicions de «La Sardana Popular», la col·lecció que des fa temps es publica dirigida per J. M. Canals, ha aparegut darrerament un recull de cinc sardanes d'Eduard Toldrà. Porten per títol *Mariona*, *Lluna plena*, *Sol ixent*, *Camperola* i *Esperança*.

No ens entretindrem pas a valorar-les una per una. Apart de què són abastament conegudes, no escauria en aquesta nota — que sols vol ésser un comentari a la llur aparició — un minuciós anàlisi tècnic.

Indicarem només que les noves orientacions que en Toldrà ha donat a la música de nostra dansa l'han portat a un lloc ben albirador entre els compositors catalans.

Músic conscient, ell tracta la sardana sense pensar que ha d'ésser dansada; patriota convençut, infon a les seves obres una ànima catalaníssima. I el resultat és esplèndid.

Cada sardana d'Eduard Toldrà, ha dit Jeroni de Moragas, «és un poema, un moment d'emoció intensa, de passió encesa». J. Domènec Juncadella a donat a la seva música el qualificatiu de «jove», en el sentit de «música sana, sense defalliments; tendre a estones, sense carrincloneria; optimista sempre; sincera, honrada...»

Tots dos han dit paraules plenes de justesa. Oïu les sardanes que han estat publicades i comprovareu la veritat d'aquells mots.

I prodreu observar també amb quina precisió ostenten totes llur títol.

Mariona, sardana composta «per a ella», com fa constar la dedicatòria, és plena d'una amorosa emoció; graciosa a troços, evoca la gentil donzella estimada, melangiosa després, recorda l'èxtasi de l'amador. *Lluna plena* tanca tot l'encís d'una nit serena passada dins un jardí i al clar de lluna. *Sol ixent* és un magnífic poema musical. Si un àgil poeta sabés traduir-lo, resultaria, de segur, una excel·lent composició. *Camperola*, alegre i melangiosa a la vegada, ens transporta a la vida del camp, plena de llum i de color al de dia, trista i silenciosa de nit. *Esperança* fa presentir jorns de glòria als que lluiten per un ideal.

L'adaptació d'aquestes sardanes per a piano ha estat feta d'una faisó immillorable.

En veritat, trobàvem que Eduard Toldrà estava massa retret en la publicació de ses composicions sardanístiques.

Però s'ha trencat aquest costum.

Encara que només fos per això, hauria de consignar-se amb joia l'aparició d'aquest recull i més en saber que en seguiran d'altres. De moment ja ens són anunciades *La Ciseta* i *L'hereu i la pubilla*.

Les esperem anhelosos.

DANSAMOR

NOTA. — El mestre Toldrà ens ha concedit permís per publicar una de les sardanes d'aquest àlbum. Ho farem en un dels números pròxims.

Petites proses

Sant Josep

Quina és la casa on no hi ha un Josep? Quina és la llar on no s'hi venera en aquesta diada al Gloriós Patriarca? Cap. D'aquí ve que l'humorisme nostre hagi fet aquella dita tan catalana: «De Joans, Joseps i ases, n'hi ha per totes les cases».

Dediquem, doncs, avui, aquestes pobres ratlles nostres a Sant Josep el Patriarca Espós de Maria.

Mantes vegades hem vist pintures amb la seva fesomia retratada, ens ha corpres aquella faisó de bon-homia que porta en sos ulls, en sos llavis, en son rostre. I mantes vegades pensàrem que la seva bondat era màgicament copiada pel llapis o el color trapassar... Per ço ens el creiem molt més Sant, molt més bo del que ens l'ha contat la sagrada llegenda, i l'hem volgut honorar posant la seva imatge o simplement son retrat, en un dels espais preferits de la nostra llar. Hom idolatra al Sant Fuster que allà en el temp Diví va donar proves d'una Fe mai canviada, pel Déu del déus que va veure venir a la terra; i hom també té en llur família qui porta son nom, congratulant-se de que sigui una de les cases on hi ha Joans, Joseps... i ases!

Joan Trullàs Riera

DIVAGACIONS SETMANALS

EL DESENCANT DELS TRAMS

per Enric D'ALBERTY

Amb llurs trolleys desllorigats, llurs anuncis que ningú ja no llegeix i llur campaneig de viàtic, els tramvies de Barcelona — que havien tingut la seva època gloriosa en que eren un prestigi per la ciutat i un encant pel forà — són la runa d'una carcassa vivent i autipàtica que s'arrossega encara pels carrers.

Ha estat ben efímera llur glòria. Fa ben pocs anys que aquelles delicioses catalanes conduïdes per tres mules com la carrossa d'un bisbe, han estat arreconades. En haver-les retrobat atzarosament — no recordem bé si a Sabadell o a Granollers — fent encara el seu paper, no havem pogut resistir el desig de montar-hi amb una infinita recança d'aquells dies venturosos que cinc cèntims servien encara per alguna cosa!

En aquells dies els tramvies — dits també els trams, en la terminologia de la poesia ciutadana, de cel-obert, que llavors sofríem — ocupaven un lloc preeminent en el cor dels barcelonins i eren celebrats pels poetes i comentaristes.

Un salt ben reeixit de la plataforma de davant — segons un il·lustre glosador — consolava de moltes coses.

Ara dintre els sistemes de locomoció urbana ocupen ja un lloc que fa pena, tanta pena com els que som forçats d'haver-nos-en de servir.

Què no caminaríem per no haver-hi de pujar, i sobre tot d'esperar-lo que tombi calmosament la cantonada! No hi ha ira més llegendària que la que us agafa quan l'heu de contemplar encara que us passa de llarg, mentre amb la mà enlaire i l'esguard suplicant implòreu del conductor us deixi penjar, mal sigui amb el dit xic, d'un ferre de l'estrep. Perquè us heu fet ja tants tips de viatjar en aquests carrils d'estar per casa que per a pujar-hi i baixar-hi espereu indefectiblement que ja hagi arrencat i que encara hagi de parar-se, sense que això vos consoli certament

de gaire. Ni la traça rutinària amb que sabeu burlar totes les altres lleis de policia no vos diuen ja res. Quans ciutadans hi ha que no escupen sinò en el tramvia, quans fumadors que s'abstinguin allí de la seva habitut.

D'aquesta mena de delinqüents n'hi ha dels de la mena més descarada, que ja només troben plaer en provocar dins el seu uniforme de pana al modest cobrador. Ah, una baralla amb un cobrador iracund quan no es té raó, encara té el seu encís.

Els fumadors, més polits, també deixen seuduir-se per aquesta gràcia, suscitant amb la seva fossuderia el tema sempre nou de si per no fumar s'ha d'entendre o no, l'apagar la cigarreta.

Confesso que só una mica badoc, encara que no sigui fill de Barcelona. Si mai m'he quedat parat davant les obres del metropolità però, més que totes les consideracions socials que suggereix l'espectacle, més que l'admiració o curiositat per la nova meravella soterrània, llòbrega i infernal, se m'ha acudit imaginar-me el dia que, al menys quan pugui anar a peu que es la cosa més vella de totes, no tindrè de sentir el cruiximent monòton i cançoner de l'execrable conductora d'homes.

L'única cosa que em venja una mica és el menyspreu amb que tots passem i traspassem als nassos mateixos del conductor boi fent-li senyal amb la mà que s'espera, que primer volem passar nosaltres. I ell ha d'esperar-se si us plau per força, perquè reconeix que ja no li escau fer gaires vicítimes.

Quan temps però ens tocarà encara de transitar sota aquesta xarxa mortífera sospesa per els aficionats que l'instalaren damunt les nostres testes com mil espases de Damocles.

**Als nostres
lectors**

Per causes estranyes a la nostra voluntat, ens veiem impossibilitats de publicar l'article del nostre CARLES SOLDEVILA, corresponent a aquesta setmana

*Estant lluny de vosaltres turons que m'heu vist néixer,
i que al deixà'us, collireu el meu darrer adéu,
si el vent ara us la porta, colliu ma cançó plena
de dols, i de tristeses, nascudes al cor meu.*

*Que l'aucellada bella la cantí al néixer l'auba,
i que en tardes serenes la cantí el fontinyol;
que pins abets i roures, i canyissers la cantin,
quan en vesprades grises rellisqui el ventifol.*

*Que cada matinada quan dins ma cambra trista,
amb gosadia hi entra del Sol, el raig primer,
tot recordant la terra volguda dels meus pares,
a mi mateix pregunto : Tot com abans deu ser...?*

*El rossinyol entona com allavors sos càntics
saltironant alegre damunt del verd gemat...?
Com altre temps, les roses guarneixen les finestres
i el capitell que ens parla, gentil, d'un temps passat...?*

*I el roure de les cimes de gegantina soca,
la manté encara en terra, les branques vora el cel,
encar allíu s'aixeca desafiant tempestes
que segles ha, pretenen de descolgar sa arrel...?*

*Les aigües del riu, clares, que espill del cel es tornen,
s'escorren com sollen besant l'herbei del prat...?
I al bes del raig que crema del Sol de mig-diada,
es daura per la plana l'espiga d'or del blat...?*

*Al peu de la masia, casal que fou dels avis,
el pou florit s'hi alça, com quan hi era jo...?
I a dalt de la muntanya on el pinar hi flaira
com ans, és sempre oberta l'Ermita del Doló...?*

*Pardals i cadernerres, com allavors, encara
dessota la teulada del mas, hi fan son niu...?
I vénen a ramades les negres oronelles
xisclant enjogassades, com feien cada istiu...?*

*Voreta la fontana de cristallines aigües
que a l'escolar-se, besen l'arrel de cada bri;
encara la pubilla del mas de les Garberes
hi va, fent rica punta, com ans cada mati...?*

*La cobla cada festa refila la sardana
al mig la plaça vella, del poble que vull tant...?
Arreu, joves i noies, al só de la tenora
la dansa de ma terra segueixen puntejant...?*

*I les cançons volgudes no resten oblidades...?
La mare, tot breçant-lo al nin, diu la non-non...?
I a dins del cemen'tiri, aquells xiprers altívols
que cap al cel senyalen, encara tots hi són...?*

*Les aubes són tan belles...? Tan tristos els cap-vespres...?
La lluna tota blanca, regina de la nit,
encar llença la pluja d'argent i pedreria
damunt del pla, la serra, i el mar mai adormit...?*

Joan UTESÀ BATLLE

B A D A L O N A

*I aquí, lluny de vosaltres turons que m'heu vist néixer,
poblet que tant estimo, espines pel cor meu,
per si mai més tornava, un crit del cor em puja
glatint a flor de llavi : Adéu, per sempre adéu...!*

VIDA CATALANA

per J. M. BORONAT RECASENS

No sé si la imatge serà prou justa però amb motiu de les vibracions esportives i poètiques, o que almenys entorn de la nostra poesia encara perduren, no puc estar-me de comparar la febrada poètica de nostre jovent amb la febrada futbolística que arbora bona part de nostra joventut d'ara. En totes dues hom nota un desequilibri en favor d'elles soles i clar és en perjudici de les activitats afins. Aquesta propensió d'acumular totes les nostres activitats de nostre poble en una tasca rabiosament estandardada, crec que és un dels pitjors mals de la nostra generació novella. Caldria que nostre jovent no es llancés tot al plegat, a l'unison, a una tasca determinada com si ella sola fos profitosa. Desitjariem especialistes suficients per totes les feines, però no una enorme gernació monomaniàtica. Que no tot siguin futbolistes ni tot siguin poetes en nostra generació, car sinó temps a venir serà coneguda amb el nom gràfic de «generació del futbol i dels poetes».

Aquestes són coses que la interessant secció de «El lector diu...» de «La Publicitat» ens ha suggerit, especialment el que el dia 13 de març es deia en aquella interessant secció en la que hom veu la mà intel·ligent en la tria de J. V. Foix: Aquell que vulgui estar enterat i copsar almenys un xic la vida espiritual de nostra terra no l'ha de deixar quan menys de vista, on sota una aparent diversitat s'hi aplegà la passada setmana un conjunt interessant d'opinions: interessantíssima sota l'aspecte de la «Joventut i l'esport» que ara és tant d'actualitat i que ens tindria que preocupar seriosament.

Hom ja sap que quan hom es sotmet a un determinat règim les condicions de l'individu varien. Nosaltres amb un règim adequat i amb una major esportivitat tal com cal variariem les condicions de la nostra intel·ligència i de la nostra raça. En aquest aspecte és frapant el canvi d'aspecte i de formació espiritual entre els anglesos petits, rabassuts i ignorants que descriu Taine i els anglesos

d'avui dia. Un altre prova es l'exemple dels tantes vegades olímpics fills de Filàndia. Per si no fos prou l'esmentat, recordem l'article editorial de «La Publicitat»: «L'exemple del Japó» on hom descobreix la ferma ploma d'A. Rovira i Virgili i hom veu que davant les contrarietats materials no cal acobardir-se car per sobre d'elles hi ha les forces de l'esperit.

Recordem

—Els bells articles de Bosch Gimpera i de A. Rovira i Virgili, tractant respectivament, sobre «La composició ètnica de Catalunya» i «Francesc Cambó, com a polític».

—L'exposició del nostre pulcre i mediterrani escultor Casanovas, a les Galeries Dalmau.

—La novel·leta del prometedor escriptor P. Mialet, a «La Novel·la d'Ara» que sortirà el dia 21.

—L'acte d'homenatge al mestre Guimerà, celebrat a l'Ateneu Enciclopèdic Popular amb la notable conferència de Joan Ors «La moral guimeriana a Catalunya», que desitjariem veure publicada.

—El conjunt d'exposicions a les Galeries Laietanes i especialment l'exposició de vidrieria Catalana d'En Josep M.ª Gol i la de pintures i dibuixos de Joan Llimona.

—La interessant obra que sobre Dret Català ha sortit dels tallers de la Casa de Caritat.

—L'obra «L'Empordà a la "Crònica" d'En Muntaner» per Carles Rahola.

—L'article a «La Veu de Catalunya» de Josep M.ª Capdevila comentant la conferència «Crear un públic» suava publicada.

—La «Pampelluga» de Joan Sacs, subtitulada «La crítica».

EN PREPARACIÓ
NÚMERO HOMENATGE A
GUIMERÀ

CATALUNYA CAMPEROLA

UN BON AMIC

(Arxiu JOVENTUT CATALANA)

*Josep
Clarà*

qui al costat d' Enric Casanoves i Pau Gargallo té un lloc d'honor a la davantera de l'escultura catalana. Les seves creacions tenen totes el segell del geni, junt amb una aristocràtica sobrietat serena i magestuosa, i una grandiositat de concepció i un domini tal de la massa, que recorden sovint a Miquel Àngel

CAP DE NOIA (marbre)

La
nostra
dansa
trionfant

1. — Les ballades al Passatge del Cercle de Sans, són una prova més de la influència de la sardana en nostre poble.

2. — Un planter de futurs sardanistes.

3.— L'«Arbucienca», cobla d'Arbúcies, qui desgranà un formós programa de sardanes.

per Maria Lluïsa ASQUERINO

Quant arribà el mes d'abril, la princesa Rosina va complir els quinze anys, i va ésser presentada a la Cort.

Ningú, esperava que la princesa, de la que es parlaven meravelles, fos tal com es va presentar, tan senzilla, i tan magestuosa, tan meravellosament bella, sense semblar que ella ho sabés. Amb tanta dolçor en sos ulls blaus, que varen copsar a més d'un príncep, i inspiraren a molts poetes bells madrigals.

El Rei, després d'haver presentat a la seva gentilíssima filla a la cort, va cridar-la i conduint-la a les seves habitacions, va parlar-li així :

— Filla, Rosina, has complert els quinze anys, i com és costum, vaig a donar-te una cosa que ja fa molts anys es va succeint de pares a fills.

I obrint una portella, el vell Rei va treure tres petits cofrets. L'un era tallat tot en un mateix rubí i les facetes que brillaven a la llum, feien als ulls colors admirables. L'altre, era una perla, tota blanca i l'orient era tan pur que hom dubtava si estava feta de un raig de lluna. I el tercer era un diamant.

— Dintre d'aquestes meravelloses caixes hi ha un talisman.

I tocant un petit ressort anà obrint-les pausadament. Dins, només hi havia una petita flor.

— Veus, — digué el Rei — cada flor

significa un do. La de la caixa del diamant significa la riquesa, la del rubí la felicitat i la de la perla la formosor. Mentre conservis aquestes flors sempre aniran amb tu la felicitat, la riquesa i la formosor. No les perdís mai, doncs no podries obtenir-les mai més. Car aquestes flors foren un present que féu una fada a una princesa, al complir aquesta els quinze anys. Cuida tu, filla meva, de que mai et faltin.

I besant amorosament els cabells rinxolats de la gentil Rosina, el monarca sortí, deixant que sola pogués gaudir l'insospitat present d'aquell memorable jorn.

Un dia, la princesa passejava per els jardins del palau, només acompanyada del seu patge, un infant ros i bufó com una damisel·la, que sempre anava amb ella arreu on fos.

De sobte, es deixà sentir una bella música. Rosina plena de curiositat es dirigí vers on sortia la dolça cançó i va veure a un jovencell que polsava lleument les cordes d'una mandolina. El desconegut, al sentir els passos, va alçar vivament el cap, i al trobar-se amb els ulls d'ella, la seva cara bruna enrogí i alçant-se prestament, es tragué airoso el capell i saludà amb una distinció esquisi-

da, que féu pensar a la princesa que ningun príncep dels que es disputaven la seva diminuta mà, hauria saludat d'una manera semblant. Ella, tota amorosa li preguntà que feia allí, i llavors el jovenell, amb llàgrimes als ulls, li digué que era un príncep que per motius de política havia tingut que fugir del seu país, i que anava errant pel món sense trobar consol a sos pesars.

La princesa es sentí tota compadida.

— I no sou feliç?

Ell digué, mirant-se els ulls blaus d'ella :

— Ara menys que mai, doncs el vostre record em farà més punyenta la meva dissort.

Rosina, sense pensar el que feia corregué, deixant sol al trobador, fins al palau, i obrint la meravellosa arqueta de la felicitat, tragué la bella flor, i acotant sa airosa testa a l'ample finestral tirà al príncep dissortat la felicitat que guardava per ella. Veié com ell la prenia i besant-la apassionadament, se n'anava reflexant-se en son rostre baronilment bell una joia intensa, camins enllà. Ella, encara quedà una bona estona recolzada en la finestra, fins que la figureta d'ell, tota menuda, es perdé en la llunyania. I ella que sempre havia estat feliç, sentí una estranya angoixa al cor, fins que sense poder més esclatà en amarguíssim plor.

Des de llavors la princesa restà sempre trista, el seu cor jovenívol havia estat robat per la cara bruna del príncep desconegut, que se l'emportà junt amb la felicitat que generosament havia donada.

* * *

Un dia al sortir d'una petita església on acostumava a anar, va sentir una veu que li demanava una almoïna. Ella, es tombà i veié a una dona tan misseriosa i tan pobra, que solament al veure-la va sentir que els ulls se li emplenaven de llàgrimes.

La dona va començar a desgranar el trist rosari de les seves desgràcies, per manca de diners, i ella sense poder escoltar tanta desgràcia, corregué fins al palau i treient la preada flor de la riquesa, la deixà caure en el faldellí de la bona dona. Al punt, la princesa va veure desaparèixer tot el què tenia i veié canviar-se els seus vestits de plata i or, en un humil de pastorel'la.

Com no tenia res per a portar-se a la boca demanà a una masia la volguessin tenir per a cuidar un ramat d'ovelles.

L'acceptaren, sense poder sospitar que era la mateixa princesa la que els demanava aquest favor.

Passà el temps i un dia que anava com de costum portant les ovelles a pasturar, va veure a una noia que plorava amargament, tot mirant-se en un rierol. Rosina enternida li preguntà la causa del seu desconsol, i la joveceta va redoblar els seus plors. Al fi li explicà que a causa de la seva lletjor no la volia ningú, i que tots li feien mofa, aplicant-li tots els noms que més li dolien per ofendre-la. La princesa sentí profunda pietat per la dissortada i sense pensar-s'hi gens es tragué la darrera flor que tenia, la flor de la bellesa i li entrega. Després va veure com es tornava maca i escaienta, i tots els joves que passaven es quedaven embadalits contemplant-la.

Llavors la princesa Rosina, sense poder resistir la temptació va mirar-se com la noieta en les aigües tranquil·les del rierol, i al veure-s'hi tan lletja va esclatar en plors.

Darrera seu sentí una veu coneguda que li deia :

— Princesa, bona princesa, perquè us desconhorteu així?

Sorpresa es tombà i sos ulls trobaren l'escaienta figura i la cara bruna del príncep amat. Tota avergonyida va voler fugir, però ell li agafà la mà i li va dir amorosament :

— Rosina, dolça princesa, perquè fugiu quant ja us he retrobat per a confessar-vos el meu amor?

Ella mormorà :

— Si sóc tan lletja, tan dissortada i tan pobra, perquè em voleu?

— Lletja vos? Veniu.

I li féu mirar altra volta les aigües cristallines. Ella es mirà i, o miracle!, es trobà més bella, més formosa que mai. Tota sorpresa va aixecar el cap i veié a una fada que carinyosa li somreia :

— Jo sóc la fada qui donà aquets presents que tu generosament has donat i com ho mereixes te'ls retorno, però de manera que mai puguis donar-los a ningú.

I li foren donades novament totes les gràcies i més encara.

* * *

Això va succeir fa molts anys; per això és que quan arriben a nosaltres alguns dons d'aquests, bellesa, riquesa, i felicitat, són tan poca cosa, car són solament petits fragments d'aquelles flors. Per això són tan subtils i fràgils.

ANTICS PATIS BARCELONINS

PATI AL CARRER DEL PARADÍS

(Clixé Estudi F fotogràfic Fullà)

L'amor silent

A Maria Danedés

Canto l'amor seriós i silent
 que a un adolescent qui estima
 li produeix la vera amiga
 quan l'amor no hi és públicament
 i es migra
 pel temps que ho podrà dir-ho clarament.

Té l'esperança i potser la certitud.....
 Més l'estimació que l'empïena
 cal que sigui com el seu emblema

que li dongui la fortitud
 que anhela
 pels seus vibrants treballs de joventut.

Treballa intensament per un pervindre
 i vol amb la mà abastar el Sol;
 els sentiments s'han tornat un vol
 de sensacions, que han de tindre
 el gran consol
 de fer-se realitats en el seu viure.

J. M. B.

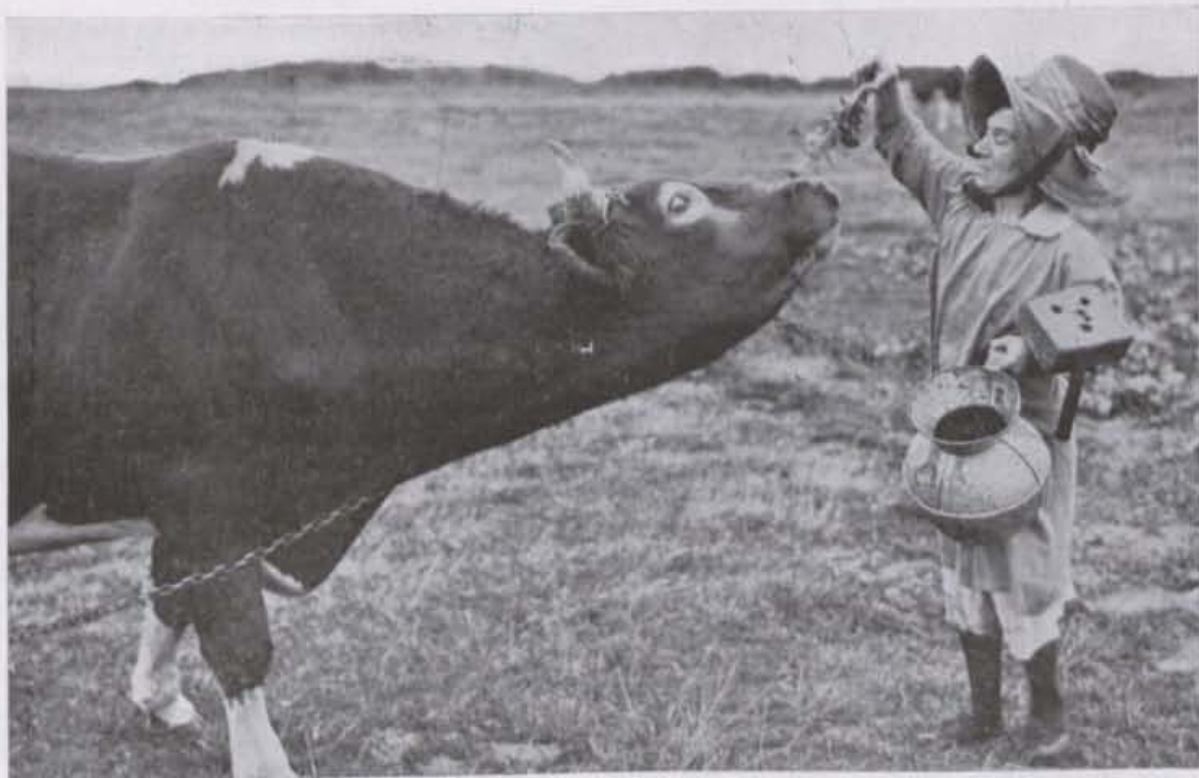
CURIOSITATS MUNDIALS

Una illa que compta solament amb tres habitants

El senyor Sharp, pescant llagostes en la illa solitària de Brecqhon. Aquesta illa solament compta amb tres habitants humans : el senyor Sharp, la seva muller i el noi Andreu, fill del matrimoni.

(Fots. Sánchez Català)

La senyora Sharp oferint una *exquisida* racció a un formós bou de la seva propietat

INFORMACIÓ

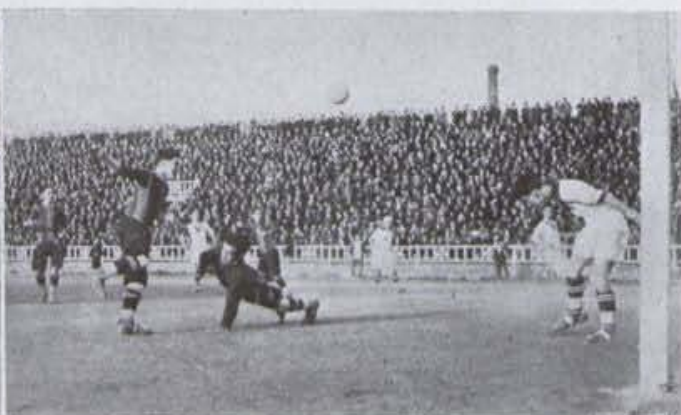
FUTBOL

El Campionat d'Espanya

Una nova victòria pels colors blau-grana ha estat el resum de la tercera jornada més important per a nosaltres. I no per ésser quantiosa en son final, fou fàcilment obtinguda.

L'equip del Pàtria, campió d'Aragó del grup B.

Júpiter - Pàtria

Martin el porter aragonés en una de les perilloses jugades que prodigà durant tot el partit.

L'excés de confiança que mantes voltes s'apodera dels jugadors campions, arriba a provocar transtorns en el curs d'un gran partit, que poden variar en total un resultat previst normalment.

En aquest cas es trobaren el passat diumenge.

L'enèrgic començament de partit que feren els aragonesos, sorprengué als nostres, que no s'esperaven aital sortida, i anaren vulgarment de cap fins que en Piera marcà el primer gol.

Abans d'aquest, l'àrbitre n'anulà un fet per en Samitier.

Però no bastà el gol per a que el Barcelona es recuperés del tot. Els *estadiumistes*, en un esforç suprem, lograren igualar el joc durant tota la primera part, empatant mercès a un magnífic xut de Lozano, que Platko ni tan sols pogué arribar a tocar.

Sols a la segona part pogué el Barcelona

imposar-se, marcant, l'un darrera l'altre, quatre gols, que li decidiren netament el partit en circumstàncies en que el comentari general i vist el joc del primer temps, sols es veien probabilitats de guanyar per un mínim *score*.

El Barcelona, a la segona part, sortí a guanyar, cosa que no féu en la primera, en que sols jugà per anar passant. La reacció en aquest partit fou, doncs, eficaç per la feblesa

del contrincant; però davant un enemic de més potència i més pràctica, aquesta tàctica de jugar sols al segon temps, els hi pot portar desastrosos resultats. Que pensin amb aquella semifinal amb l'Irún!

Els gols a la segona part, foren marcats per en Piera, rematant un embolic davant de porta, el segon, i el tercer en un cop de càstig. Samitier marcà el quart, de pase de n'Arnau, i Sagi-Barba el darrer, rematant una jugada d'en Samitier.

Un resultat que també sembla no donar lloc a cap dubte, és l'obtingut per el Júpiter, *aixafant* al Pàtria per nou gols a zero, i no obstant, els nostres sols pogueren acabar el primer temps amb un gol a favor. La força de voluntat que posaren en joc serví per a fer aquest miracle; però clarament es notà en la segona part l'esgotament dels aragonesos.

Sols Rufo, el mig centre, i Martin, el porter, que fou una revelació, amb tot i els nou gols,

ESPORTIVA

aguantaren decorosament. El reste, sols existí en nombre dins el camp, però no per a intervenir el degut i contrarestar el joc de superior qualitat i experiència del Júpiter, que es presentà com el més formidable aspirant al títol.

En el reste d'Espanya, el campionat ha provocat una nova sorpresa.

A Sant Sebastià, la Reial Societat ha empatat novament a un gol amb l'Arenas, que es presentava amb un crescut tant per cent d'*handicap*.

Els dos empats que en altres tants partits ha obtingut la veterana societat de Donòstia, la presenten molt rebaixada de forces, essent fàcil que sigui eliminada.

A Madrid, el partit entre el Sevilla i l'Atlètic s'ha decidit amb clara diferència pels madrilenys, dels quals no s'esperava poguessin obtenir tan

Els partits amistosos

Si intensa fou la jornada del campionat, a poc menys hi anaren els partits amistosos.

A Gràcia, a Sabadell i a Badalona, els partits tots de primera categoria, foren durament disputats, acabant un d'ells en empat i els restants en victòries mínimes.

L'Europa fou el que aconseguí millor resultat, guanyant a l'Iluro per dos a zero.

El partit fou d'exhibició i filigrana, reapareixent a l'Europa son antic capità Pelaó i debutant l'Azarta ex-element del Lleida que tan brillant campionat féu.

A Sabadell, l'Unió Sportiva de Sans, que tants disgustos proporcionà als *leaders* del passat campionat, guanyà per dos a un, en un partit en que una més gran diferència en l'*escore* hauria estat la veritable fesomia de l'encontre.

El Terrassa, després de l'ensopegada de Mataró, per poc deixa el nas a Badalona, po-

Júpiter - Pàtria

El porter aragonés allunyant la pilota de punys.

Júpiter - Pàtria

Lin dels diversos moments que demostren el continuat setge en que es vegé la porta del Pàtria.

clara victòria. Ara, que és probable que a Sevilla es tombi la truita...

El Celta, probable campió del seu grup, guanyà en un partit sense cap importància al Stadium d'Oviedo.

guent aconseguir tan sols un empat a un gol amb el titular de la veïna ciutat.

A Tarragona, el Gimnàstic, campió de segona categoria, empatà a dos gols amb el Gràcia, que evidentment decau de *forma*.

CICLISME

El gran premi de la U. V. E. és guanyat brillantment per en Jaume Janer i Josep Saura.

Inversemblant és que dos corredors guanyint una mateixa prova, però en aquest cas, es trobà el Gran Premi, corregut el diumenge.

En Janer i en Saura, *defensors* del Sans i Barcelona respectivament, entraren a la *meta*

s'ho tingueren que fer a l'*esprint* des del monument d'en Rius i Taulet fins a l'Arc de triomf, guanyant en Janer per $\frac{1}{8}$ de segon.

L'original de l'arribada, que nosaltres no discutirem, puix es tracta d'un cas de franc companyerisme entre defensors d'una mateixa marca, motivà una tal sorpresa que el públic no se l'acabà d'empasar.

El gravat que publiquem presenta a en Janer i en Saura, després de l'arribada, dirigint-se a la tribuna del jurat, per a sincerar-se del que ells no creien fos motiu de disgust ni penalització.

Jaume Janer i Josep Saura, moments després de l'arribada

agafats mà per mà damunt ses màquines, escena que motivà l'estranyesa del públic que no arribava a capir el perquè d'una tan amical entrada en una prova en què mantes voltes els recursos de que es valen per obtenir el triomf, no són els més lícits ni deportius.

Però com que la copa havia d'adjudicar-se

Malauradament una dolorosa nota ha entelat el magnífic resultat de la carrera.

En el recorregut de Terrassa a Sabadell, Bisbal, en un esvaïment anà a topiar contra un arbre, essent recollit per un auto que el deixà a Sabadell, on morí a les poques hores.

Descansi en pau...

**NOSTRE NÚMERO SUPLEMENT DEDICAT AL
F. C. BARCELONA**

EXHAURIDES la 1.ª i 2.ª edició del nostre número suplement en HOMENATJE AL F. C. BARCELONA, i tenint nombroses comandes de nostres corresponsals de Barcelona i Catalunya, la Direcció de JOVENTUT CATALANA, atenta sempre a la divulgació de les manifestacions de nostra terra, PREPARA UN ALTRE NÚMERO SUPLEMENT PER A

DILLUNS, DIA 23, AL VESPRE

el qual contindrà, en una part, tot el que es referia al sosdit número-homenatge, portant altrament, UNA COMPLEMENTARIA RESSENYA GRÀFICA I RODONAMENT INFORMATIVA DEL TAN ESPERAT PARTIT

BARCELONA - VALÈNCIA

que es jugarà el proper diumenge dia 22, en el camp de Mestalla d'aquesta última ciutat

Preu de l'exemplar : 30 cèntims

T. S. F.

La radio no perjudica als teatres

per Eduard RIFÀ

Encara que ja haguem fet al·lusió des de la premsa a les dificultats que les Societats d'autors i empresaris pretenen crear a les emissions de Radio Barcelona, insistim avui sobre el mateix tema si bé amb la variant de demostrar-los-hi amb referències derivades de la pràctica, que sofreixen una confusió, en greu perjudici dels seus propis interessos. L'afició a la Radiotelefonía no la mataran, poden dificultar-la momentàniament, deturar-la mai, l'avenç és poderós i arreu troba una protecció que a Espanya s'és convertida amb una lamentable oposició.

Tenim a Londres que els empresaris en son principi varen negar-se a deixar retransmetre les obres líriques dels teatres, fins que un empresari anuncià que les obres del seu teatre serien retransmeses per Radiotelefonía, els radiooients s'acostumaren tant a sentir-ne les obres d'aquell teatre, que a diari s'emplenava, fins que els demés empresaris engelosits del negoci que feia el seu contrincant desistiren de la seva actitud intransigent.

Al Nord Amèrica un empresari abans de l'estrena d'un obra musical, fa donar-ne alguns fragments per radio, el públic així ben preparat fàcilment acudeix al teatre desitjós de conèixer tota l'obra i deleitar-se amb l'espectacle que la Radiotelefonía no li pot proporcionar des de casa.

I perquè no se'ns pugui dir que ens referim a fets de difícil comprovació, transcrivim lo dit per D. Joan Mestres empresari del Gran Teatre del Liceu.

«M'interessa fer constar, que al meu entendre, les retransmissions han de reportar un benefici enorme per la cultura del poble. Crec i aquesta és la meua opinió ben sincera, que amb la radio es compleix un precepte humà: el de la divulgació i foment de l'Art.

Referint-se als ingressos de taquilla, diu: «Opino que s'han reforçat els ingressos molt especialment en els pisos alts».

«La meua intenció és continuar permetent les retransmissions perquè amb elles es divulga en gran manera l'art musical.»

Amb ben poques paraules està resumida l'impressió d'un empresari, qual teatre sembla que l'abstenció de concurrència influída per la radio l'havia d'afectar més als pisos d'entrada general, i en canvi, és on s'ha observat major assistència.

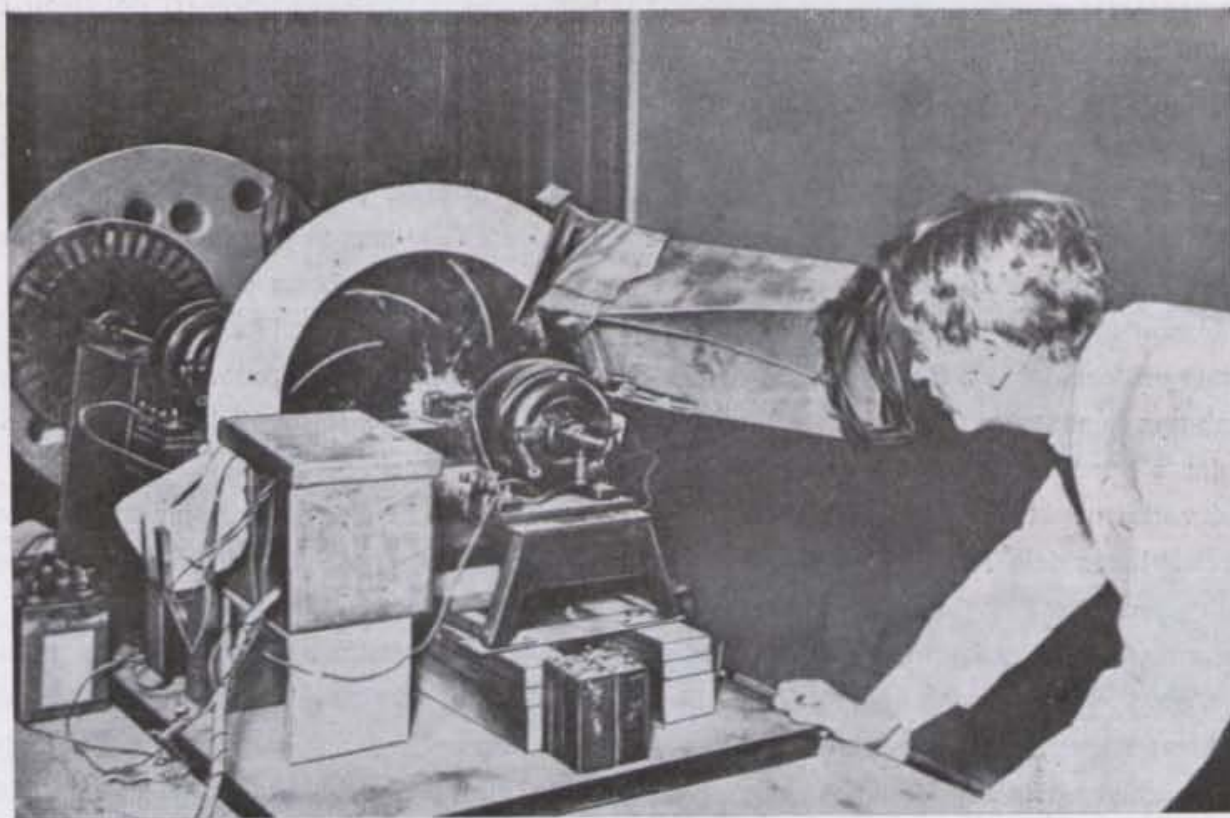
Aquest fet és ben evident, com ho és la situació falsa en que s'han col·locat els empresaris, de quins esperem un serè reflexionament per a entrar fàcilment amb la bona relació que desitjen mantenir els de l'Associació Nacional de Radiodifusió que a la fi serà en profit d'ells, del radiooient i de la cultura en general.

La Radiotelevisió fa via

per Josep BROQUETAS

Piano si va lontano és una dita ben coneguda i és força aplicable al cas de la televisió o diguem-ne transmissió d'imatges per radio o per telègraf, ja que és cosa que ve de temps.

Aquest aparell, que és molt semblant al pantògraf o reproductor de dibuixos, és purament mecànic i requereix molt de temps per transmetre un gravat, degut a l'inèrcia de la maquinària.

El jove inventor escocès J. L. David, els aparells del qual són admirats en tot el món

Fa molts anys que aquesta qüestió s'estudia, i en fa molts també que hom sap transmetre dibuixos, escrits, gravats, etc., per telègraf amb fil per medi d'un aparell dit *pantelègraf* que inventà l'Abbé Caselli, a França, molt abans que es parlés de Radio.

La moderna transmissió d'imatges es basa en principis purament elèctrics, i, per lo tant, permet atènyer majors velocitats. L'element bàsic de tot aparell d'aquesta mena, és la cel·la foto-elèctrica, o sigui un accessori proveït d'un cristall de seleni, mineral que té la propietat de

variar sa resistència al pas de la corrent elèctrica, seguint les variacions de la llum que el fereix.

Fàcilment es compren així el principi de la televisió. Una fotografia transparent es col·loca entre un llum i la cel·la fotoelèctrica i es va fent passar lentament i progressivament.

Llavors, quan passa una part clara, el seleni deixa passar corrent, i quan passa una part

el mateix. Naturalment que per donar l'impressió de l'imatge viva o cinematogràfica que es transmet no n'hi ha prou amb la velocitat aconseguida amb els sosdits aparells de transmissió de fotografies la qual és sols d'una imatge cada 20 minuts.

El primer gravat ens mostra un jove inventor que estudia una transmissió més ràpida, de 5 a

Aparell americà de radiotelevisió, de curta recepció

fosca, la corrent s'interrompeix. És tal la sensibilitat de la cel·la fotoelèctrica, que es fa càrrec perfectament de tots els clars i foscos de l'original i els transmet exactament traduïts en corrents variables.

Per transmetre amb fil, ja no cal fer res més; però per Radio, cal, llavors, fer actuar aquestes corrents variables sobre un transmissor d'ondes contínues, modulant-les.

Fins avui, els aparells anomenats de *televisió* es confonien quasi amb els de transmissió de fotografies, car en realitat el principi és

12 imatges per segon, les quals presentant-se successivament davant l'espectador, ben diferenciades per l'*écran* rotatiu, han de produir l'efecte del cinematògraf. Aquest receptor és força *encombrant* i no tindria pas èxit si no es lograva simplificar-lo; però ja una nova fotografia ens presenta un tipus reduït, en estudi per ús domèstic. L'altaveu que hi ha al costat vol dir, segurament, que les pel·lícules que es rebin seran parlades o amb música.

Ja es poden desar tots els espectacles, si això s'estén gaire!

La dona, la cuina i la radiotelefonía

per Joan FARRÉ I JANSANA

En sa darrera estada als Estats Units l'eminent actriu Sara Bernardt s'escandalitzà enormement de l'art culinari americà.

No hi ha pas dubte que la dona francesa es la millor coquesa, seguint després l'italiana, catalana, i danesa. La dona americana en canvi està en gran retràs en aquesta art casolana. Pregunteu-ho sinó, als viatjans de les cases de comerç i vos en donaran raó, malgrat el règim reduït a que es veuen sovint obligats.

Verament, la dona americana ultra ésser la que pitjor cuina es la que més quantitat de menjar fa, i també la que més despèn en comparança a les demés.

És raó atenuant d'aquesta baixa classificació, el falç concepte fins ara tingut de la domèstica naturala de la bella art de la cuina.

Fins al present, la paella era el seu sol refugi.

Les joves americanes, res sabien de ço que devia ésser per elles principal quefer. Sovint era la mare que tampoc en sabia o que en cas de saber-ne, cercava per a sa filla un partit ventatjós on jamai tingués de practicar-ho.

La Radiotelefonía ha portat un canvi enorme en el saber de les dones americanes en l'esmentada art. Els milions de dones, sovint isolades en pobles i ciutats, que jamai lleigeixen

els diaris i que resten a casa per lo regular, estan per mitjà de la Radiotelefonía en constant contacte amb els nuclis educatius.

De poc comenat aquest mitjà d'instrucció, compta ja en més de mitja dotzena d'escoles Radio-Instructores. Cal afegir que cadascuna d'elles, compta amb *més estudiants que la més gran Universitat de la contrada.*

L'escola «Kansas Stats Agricultural» té cursos econòmics a domicili i aconseguix alumnes no solament de l'estat de Kansas, sinó que abarca un ample cercle incloent-hi gran part del Canadà. Té lletres d'inscripció, exàmens i certificats a fi d'estudis.

Existeixen també cursos d'Ensenyança culinària a càrrec de la «Gold Medal Fleur Co.» (fàbrica de farines) la qual per mitjà de l'estació de la seva propietat WLAG procura per la part que li per-

toca interessar a les senyores en les arts culinàries.

Té establerts cursets especials de vuit lliçons i dona en unió de les lliçons per Radio, follets impresos contenint receptes culinàries. Lliura també certificat d'estudis a les qui els cursen satisfactòriament.

Un interessant seguit de lectures són donades sobre pastisseria casolana, nutrició pràc-

tica, direcció de la casa, bellesa, dansa, i cultura.

També la «People Gas Co.» té establerts cursos sobre cuina i a més de donar certificats d'estudis lliura uns interessants bloc-notes on s'apunten les receptes radio-emeses. Aquestes es fan cada matí vers onze hores. No cal dir que molts *menús* es fan d'acord a la lliçó diària amb gran contentament del pare, germà o espòs. Per mitjà de la Radiotelefonía, lectures semanals són donades a més de 10,000 empleades d'oficines. A més, innombrables centenars de senyores escolten durant els «radio-thés» que s'han establert, i que demostren el gros èxit que ço ve adquirint.

Aquests exemples palesen com, quasi un milió de dones, preferint la veu humana a la lectura són estimulades al perfecte cuinatge, fins al present matés.

Les dames «bien» de la nació americana havien tingut ocasió d'aprendre en els «Clubs Femenils», però un 90 per cent de dones del camp que haurien après per miracle, d'haver-se de refiar de la lectura, s'han fornit per mitjà de la Radiotelefonía d'una gran dosi de cultura i esdevenent per ella artistes en la difícil art de la cuina.

La Radiotelefonía ha estat també una sort per a les dames simpatitzants amb les idees avançades americanes, aprenent per aquest mitjà la cuina moderna amb bells resultats. Aquesta espècie d'americanització es tradueix en un poixant augment de salut en el poble ianqui.

Milions de dones de naixensa americana, sobretot les del Sur i Oest, aprenen a diari sobre la direcció d'una casa i potser per primera volta en sa vida ouen de quina faisó deu degudament criar-se un infantó.

Som entusiastes Radio-escoltes i amb tot i plaure'ns millor la música que les conferències, ens cal no obstant confessar, que són

aquestes de capital profit per a les dones a l'inculcar-les-hi les seves obligacions a la cuina, en la direcció casolana, i en la criaça del nen, coses totes d'elevada valor per una nació que s'estimi.

No dubtem que la Radiotelefonía serà la palanca que aixequi la mentalitat femenina

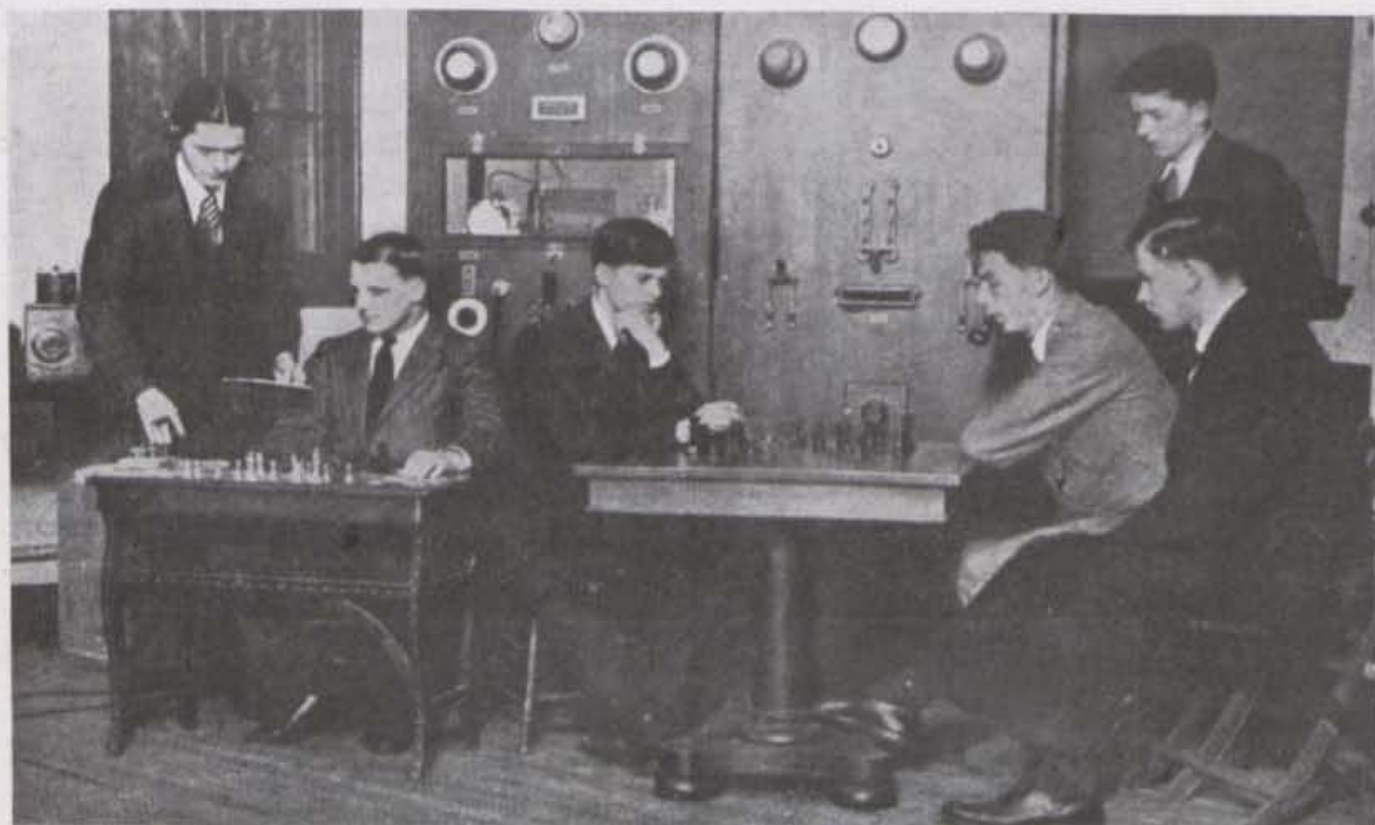
al grau que li pertoca. Si actualment ho fa en les terres ianquis, no serà demà ella la que com sobfil alè s'introduirà en les llars catalanes, portant-hi una cultura que sovint hi manca?

La terra nostra hi guanyaria fent factible una major comprensió de nostres ideals.

Aquest número ha passat per la censura militar

CURIOSITATS DE LA RADIO

Els estudiants d'Haverford als E. U. reposen de llurs tasques jugant un partit d'escacs amb... els seus amics d'Oxford a Anglaterra. La Radio s'encarrega de transmetre les jugades d'aquest veritable joc de savis.

CURSET DE RADIO

per J. B.

(Tècnic constructor)

Restar satisfet amb ço que hom posseeix és certament una virtut i la clau de la felicitat, però si tothom la posseís aquesta virtut, el món no avançaria ni mica. Encara habitaríem les cavernes o cosa pitjor. Tots els invents i progressos són deguts als esperits inquiets que mai s'han resignat a la rutina i que han cercat sempre coses noves i milloraments.

Així mateix tots els qui avui disfruteu dels beneficis de la Radio-telefonía, després de capacitar-vos de que els deu a la gènera dels descontents, deu sentir-vos descontents també i cercar el millorament del vostre aparell. No hi ha dubte que les emissores, i la de nostra ciutat en particular, ho fan bé, quasi impecablement i és l'aparell receptor el que cal millorar. Cer-

tament, els receptors no estan pas tan perfeccionats com els transmissors.

Cal en primer lloc considerar l'ínfima petitesa de les corrents captades per les antenes i que han de fer sonar els telèfons. Al costat mateix de la bobina d'antena de l'aparell transmissor es pot col·locar una bobina sintonisada per un condensador variable i que porti una bombeta de llum de butxaca intercalada en el circuit i aquesta bombeta s'encendrà per la força elèctrica que reb la bobina a través de l'espai. Heus aquí, en principi, resolta la transmissió sense fils de la força elèctrica.

Però la força que pot captar una antena o una bobina disminueix en allunyar-se de l'emissora en raó inversa del quadrat de la distància de tal

manera que a un kilòmetre ja és sols algunes mil·lèsimes de volts la força de la corrent que l'antena recull.

D'això n'havem de deduir que d'aquesta corrent tan dèbil cal no desperdiciar-ne ni la més ínfima part, allisonant-nos a evitar pèrdues en tota nostra instal·lació des de l'antena a la presa de terra.

Tres són les principals causes d'aquestes pèrdues ço és : resistència òhmica, resistència a l'alta freqüència o *efecte de pell* i capacitat.

La resistència òhmica és la que oposa tot conductor al pas d'una corrent contínua i s'expressa en ohms. Un conductor té una resistència d'un ohm quan a una tensió d'un volt deixa passar un amper de corrent. Ço és : l'intensitat (ampers) d'una corrent és igual a la tensió (volts) de l'electricitat dividida per la resistència (ohms) del circuit.

Fàcilment es compren doncs que rebent una antena, posem per cas, una tensió oscil·latòria d'un milivolt, si la resistència del circuit antena-aparell-terra és de 10 ohms la corrent que s'hi establirà serà d'una dècima de miliampere, la qual considerablement reduïda per les

altres pèrdues i debilitada per la resistència natural del detector de galena, produirà un efecte força més dèbil en els telèfons que si s'hagués pogut conservar íntegra. Un bon telèfon és sensible a mig microamper o menys encara, però en alguns cassos ni aquesta tènue corrent li arriba, degut a tanta pèrdua.

La resistència a l'alta freqüència és deguda a la propietat que aquestes corrents tenen de passar sols per la superfície dels conductors. Per lo tant, si la superfície és escassa, o és rugosa o oxidada, la oscil·lació hi passa amb dificultat i debilitant-se. També si el conductor té angles aguts o és massa llarg es deixa sentir eixa resistència. Per això cal fer la baixada d'antena a aparell tan curta i recta com sigui possible.

I per fi l'efecte de capacitat que enclou els següents cassos : Conductors massa gruixuts. Antena o fil de baixada propers a sostres i parets. Excés de barnissos isolants i de carcasses en les bobines i condensadors. Conexions paral·leles i llargues en l'aparell.

Veurem en el proper article la manera d'anar eliminant aquestes causes de pèrdua.

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— **Els concerts de música sacra per Radiotelefonía.**— Prejutjem com un dels molts encerts dels directors de Radio Barcelona l'haver organitzat els concerts de música sacra tan apropiats en aquets dies quarismals.

La Capella de música de la Catedral Basílica de Barcelona donarà el segon concert del cicle que s'ha organitzat.

— **Les conferències D'Ivon l'Escop.**— Són molt favorablement comentades, les conferències que cada divendres dona per mitjà de l'emissora Radio Barcelona el director de l'Obra del Bon Mot. A les moltes cartes de felicitació i encoratjament que rep i ajuntem la nostra, ben segurs de que interpretem el desig de la gran majoria dels radio-oients.

— **L'Exposició de Radio Electricitat de Barcelona.**— La Junta directiva de l'Associació Nacional de Radiodifusió ha pres l'acord de celebrar la gran exposició de Radio Electricitat, organitzada baix els seus auspicis, el dia 7 de Novembre d'aquest any; s'han circulat ja les invitacions a totes les nacions del món invitant-les a pendre-hi part. Dintre poc creiem informar-ne extensament als nostres estimats lectors.

— **El director de Radio Barcelona a Ginebra.**— Nostre distingit amic senyor Guillen Garcia ha estat designat per acord de la directiva de l'A. N. de R. per anar a Ginebra a primers d'abril, on pendrà part al congrés que s'hi celebrarà de radiotelefonía.

Als èxits que ha obtingut en altres congressos similars, podrà afegir-hi el de Ginebra, i Radio Bar-

celona tindrà una representació amb el senyor Guillen, que sabrà col·locar-la al lloc que per la importància ben notòria li correspon.

— **Les caramelles d'aquest any per Radiotelefonía.**— Per a últims de mes estarà acabada la instal·lació de la línia de l'Hot-el Colomb a la plaça Reial, a Cà la Ciutat i plaça del Rei, per retransmetre els concerts de la Banda Municipal i el concurs de caramelles que es celebrarà a ia plaça de Sant Jaume el dissabte de glòria.

— **El primer concert d'orga a l'emissora de Colomb.**— Prestigiosos mestres compositors catalans donaran un concert d'orga, piano i armonium, que complaurà molt als radio-oients, car són instruments molt apropiats per les emissions de radio.

— **El montatge de l'emissora "Unión Radio".**— La «Unión Radio», formada per les més poderoses manufactures mundials en radio electricitat, instal·la una emissora a Madrid que serà perfectament sentida de tot arreu d'Espanya. La instal·lació s'està efectuant als edificis dels magatzems Madrid-París, i dintre pocs dies serà anunciada la data de la seva inauguració.

— **La segona torre Eiffel a Xicago.**— Destinat a grans assemblees i congressos s'està projectant la construcció d'un grau palau, amb una gran emissora quin alcanç poderós no ha estat encara establert, necessitant-se per a el sosteniment de l'antena una torre semblant a l'Eiffel de París.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 62.—*Jaume Farré i Vidal*, demana a les senyoretes que desitgin perfeccionar l'ortografia catalana es dirigeixin per escrit al Director de l'«Escola Catalana» de Sentmenat, qui gratuïtament donarà un curs d'ortografia i gramàtica catalana.
- 63.—*Josep M. Salas Julià*, col·laborador de la simpàtica revista JOVENTUT CATALANA i del setmanari «En Pufufet», i per lo tant aficcionat a les belles lletres, desitjaria vivament establir correspondència amb senyoreta catalana, també amant de la literatura catalana, i com ell amadora de les nostres coses i de les tradicions de la nostra terra. Si alguna senyoreta li interessa establir aquest carteiig, la seva adreça és: Baix de Sant Pere, 77, 1er. 2.ª, Barcelona.
- 64.—*Montserrat*, desitjaria saber els noms dels artistes que formen el sextet «Gálvez», l'adreça del violinista català Joan Masslà i el significat, dels mots «Bifònic» i «Polifònic».
- 65.—*M. T.*, Caamaño, 8, Figueres, desitjaria establir correspondència amb senyoreta amant del bell escriure.
- 66.—*Octavi Ribas*, de Lisboa, pregunta on podria adquirir i a quin preu, la «Història de l'Ampurdà» d'En Pella i Forgas.
- 67.—*C. S.*, Col·legi de Sant Josep, Figueres, desitjaria establir correspondència amb senyoreta catalana, per perfeccionar la literatura i ortografia de la nostra parla.
- 68.—*At-ix-noc* s'interessa per saber el veritable nom de «Dansamor», el nostre redactor de sardanes.
- 69.—*Nasroent* proposa a la Direcció de JOVENTUT CATALANA, la tirada d'un número extraordinari, de la nostra revista, dedicat pura i exclusivament a Nostra Moreneta. També proposa que, amb el degut temps, s'organitzi una anada a la Santa Muntanya, per a que tots els lectors de JOVENTUT CATALANA puguin saludar a la Reina de Catalunya en son Palau de Montserrat.
- 70.—*J. M. G.*, agrairia que algun lector de JOVENTUT CATALANA li trametés la lletra de «La Publiletta» d'En Serafi Soler (Pitarrà).
- 71.—*Maria de Montserrat* fa les dues següents preguntes: 1.ª Agrairia sumament a algun lector o lectora de Sant Celoni, o a qualsevol que en fos sabedor, uns petits detalls respecte a la Verge del Puig, venerada en aquella vila. Si la seva imatge fou trobada i en cas que així hagi estat, dir l'indret on tingué lloc la troballa. 2.ª Podria algun amable company o companya indicar-me on podria trobar la música de l'Himne de la Joventut, de Polch i Torres-Mairal?
- 72.—*M. H. A.*, demana: Podrien indicar-me on podria adquirir el llibre titulat «Hores de Col·legi», l'autor del qual és En Josep M.ª Garganta?
- 73.—*Lluís G. Bover*, mestre de Sellent de Montanissell (Lleida), qui està realitzant unes investigacions de caràcter científic i necessita obtenir algunes fotografies, desitjaria saber si hi hauria entre els simpàtics lectors d'aquesta revista, algun amic de la cultura que posés una bona màquina fotogràfica i li pogués deixar mig any, mitjançant el pagament d'una certa quantitat, puix l'aparell fotogràfic de que disposa té un objectiu que no permet assolir resultats falaguers.
- 74.—*Un jove de Tortosa* desitjaria establir correspondència amb donzella catalana, que estudiés Anglès, per tal de perfeccionar-se ambdós en l'ortografia i escriptura catalanes i ajudar-se en escriure bé l'anglès. Agrairia vivament que la senyoreta interessada es servís remetre la seva adreça per mitjà d'aquesta secció o demanar la meua a la Redacció de JOVENTUT CATALANA.
- 75.—*Maria Riera* agrairia que algun lector de JOVENTUT CATALANA li pogués indicar el nom veritable i l'adreça de «Jordi de Val» que escriu al setmanari «El Borinot».
- 76.—*Jove* desitja sostenir correspondència en idioma francès amb senyoreta catalana que desitji perfeccionar-lo. Si plau confestar en aquesta mateixa secció remetrà la seva adreça a la interessada.
- 77.—*Guet-hu* fa les següents preguntes: 1.ª Algun amable lector o simpàtica lectora podria proporcionar-me la lletra de la cançó «Pobre mestre», l'autora de la qual és Na Narcisa Freixas? 2.ª Demana també si algú podria dir-li si hi ha una expressió més gentil per dir: Quina barra! Alguns empenen: Quin valor! però no em sembla prou català.
- 78.—*Planistic* fa les següents preguntes: 1.ª Algun amable lector em podria indicar on fins que dirigir-me per a fer-me soci del Club de Natació de Barcelona? 2.ª Sap algú si està editada la sardana «Senyal de Festa»? Cas de que ho sigui desitjaria saber la col·lecció a que pertany i el seu preu. 3.ª Els rellotges de «pulsera» es fan malbé escrivint a màquina i tocant el piano? Alguns m'han dit que sí i altres que no, i desitjaria que algun intel·ligent llegidor m'ho aclarís. 4.ª Desitjaria sostenir correspondència, per a perfeccionar el català, amb damisel·la que sàpiga poc o molt tocar el piano, parlar de coses de dansa, de música, etc., etc. Si plau a alguna gentil damisel·la de fora Barcelona, pot trametre a aquestes planes son domicili per a poder escriure-li jo directament.
- 79.—*J. M. D.* pregunta: Hi hauria algun amable lector que em pogués trametre la poesia catalana titulada «Un lloro, un moro, un mico i un senyor de Puerto-Rico»?
- 80.—*Dues excursionistes* pregunten: Podrà algun llegidor d'aquesta simpàtica revista dir-nos en quina data fou posada la primera pedra al Monestir de Nostra Excelsa Moreneta, orgull de Catalunya, la Verge de Montserrat?
- 81.—*Agustí Sanmartí* sol·licita d'un amable lector o lectora la publicació en aquesta secció de l'Himne de Orfeó Català «El Cant de la Senyera».
- 82.—*Nasroent* pregunta: Hi ha algun amable lector o lectora de JOVENTUT CATALANA que pugui dir-me el títol i nom d'una antiga i bella poesia, que recordo comença amb les següents estrofes?

*Al bell punt que les campanes,
tocaven a mitja nit,
varen eixir de les tombes
Bac de Roda i Felip V,
No'm dirieu que os hi porta,
digué en Bac, al rei Felip,
desfent-se de la mortalla,
mirant-se'l de fit a fit.*

RESPOSTES

- 17.—*Una dactilo contesta a Una ovelleta de la Verge Bruna*: L'editor en Lluis Gill sol·licità l'autorització per editar, traduïdes a l'espanyol, les obres de la Biblioteca «Gentil», per donar a conèixer a Espanya i Amèrica les celebrades novel·les d'En Josep Maria Folch i Torres. Em consta que l'autor la concedí amb la limitació que no podia publicar-se la traducció de cap obra que no fes almenys quatre mesos que s'hagués publicat en l'idioma original, i amb la condició que es fes constar en cada exemplar que la novel·la és traducció del català.
- 18.—*Sprit contesta a Ernestina Costabella*: La manera més fàcil de treure còpies fotogràfiques és fer-les al citrat, dit vulgarment al sol, de la manera següent: Es compra paper citrat i en la sombra es posa el paper a la premsa, deixant-se en un lloc més fort perquè al fixar-les perden un xic. La manera de fixar-les i rentar-les ja ho trobarà explicat a cada paquet, on està ple d'instruccions. En quan a la manera de fer l'ampladora amb les dades que dona no és possible explicar-li, la més és tan extens que no crec convenient contestar-ho en aquesta secció, per lo qual si no té cap inconvenient en trametre la seva adreça a aquesta mateixa secció, li seré molt més explícit.
- 19.—*Joan Barceloní a Sneroll Trebig*: No és gaire fàcil trobar amb seguretat l'etimologia de Carnaval. Se la fa derivar ordinàriament de les dues paraules italianes *carne vale*, expressió que significa *carne adéu!* que són destinades per indicar l'excessiva llicència permesa durant els dies de carnestoltes, abans d'entrar en el temps penitenciar i eclesiàstic.
- 20.—*Nasroent diu a Menció Besa*: L'adreça d'En M. Folguera i Duran, és: Bruch, 136, 1er., 2.ª, i la d'En Josep M. de Sagarra, Passig de la Reina Elisenda, 11, (Sarría) Torra.
- 21.—També *Nasroent* fa les següents respostes: A la pregunta 20, de *Mac*: Que tracti del joc de dames hi ha un llibre de l'autor Willemans, el qual trobareu de venda al carrer dels Archs, 10, J. Baqué, al preu de una pesseta. A la pregunta 17, de *Klu-Klux-Klan*: Per ésser soci del Centre Excursionista de Catalunya, tenim a la disposició de *Klu-Klux-Klan* el reglament i condicions, que pot passar-ho a recollir tots els dies fèrners de 9 a 11 de 3 a 7. La quota de soci del Centre de Defensa Social és de 1 a 12 pessetes, segons la condició de soci. Per tenir vot i veu és condició indispensable pagar una mínima quota de 3 pessetes mensuals.
- 22.—*Agustí Santmartí contesta a Menció Besa de Sant Celoni*, que demanava dades biogràfiques del i el En Jaume I, dit el Conqueridor. Als sis anys succeí a son pare, Pere II. Heus aquí els fets més notables de la vida d'aquest gran rei: obté per herència de sa mare el comtat de Montpeller: es casa en 1220 amb Leonor, infanta de Castella i germana de la reina Berenguela; sotmet al vescomte de Bearne i al senyor d'Albarracín i en 1250, lluitant contra els moros, conquesta Mallorca, Menorca i València, essent a la ciutat del Túria on caigué ferit. Nasqué l'any 1208. Morí l'any 1276.

F O L K - L O R E

"LA VERGE DE BELLERA"

(Tradició)

En temps imaginaris, diu que estava un pastoret de la casa del «Nen» de Sarroca del Bellera, guardant els bous, en un prat dels alre-dors del poble, que es diu el prat de la Roca, per haver-hi junt en aquest prat una atter osa roca.

Aquell dia, com es natural, a l'aviar els bous al prat, tots es varen escampar tot seguit, un per açí i l'altre per allà.

Entre aquells bous, ni va haver-hi un que se'n va anar a una reconada del prat, junt a la roca. I tot d'un plegat el pastoret s'adonà de que aquell bou es posà a fer grans salts i bruelant no es movia d'allí. El pastoret es creia que el bou es tornava boig, més quan va veure que durava tanta estona, s'apresurà a anar-hi. Al arribar allí, compregué perquè feia alló el bou. Entremig d'una gran resplendor pogué veure el pastoret una formosa Verge, caient de genolls davant d'ella.

El bon pastoret es posà a pregar i després se n'anà a avisar cuita corrent el poble de Sarroca, anant-hi amb processó a buscar-la i la traslladaren a l'altar major de l'església del poble. Mes la Verge, per tres vegades, va entornar-se'n a la cova que fou trobada. El poble, al veure això, compregué el què volia, i li alçaren un

altar per ella sola a l'entrar a l'església, que és allí on és venera, essent l'advocada, de tota la vall de Bellera. I a Sarroca li fan una gran festa pel maig, que és diu que es el mes en que fou trobada, per aquell bon bou que sigué tan afortunat de trobar tan bell tresor.

El lloc en que fou trobada encara conserva el nom tradicional del «Cabanot de la Verge», que encara pot veure's a l'entrar al poble a sobre del camí del molí.

Així ens ho han contat els nostres avis i nosaltres havem de contar-ho als que vindran.

Veus ací un fragment dels goigs:

(Chor) Cantarem amb alegria,
vostres goigs cantanlos allí.
Dau-nos goig Verge Maria
de Bellera Singular

En una roca vos trovaren,
reina dels cels tesorera.
Dels pecadors advocada,
Verge i Santa de Bellera.

Aquets són els goig, que la musa popular sapigué dedicar-li.

R. VIOLAN i SIMORRA

Recollit a la Vall de Bellera. (Pallars)

LES EXPOSICIONS

Galeria Arenyes. — *Exposició Sàinz de la Maza.* — Molt dignes d'esment, per la noblesa amb que estan resolts, són els olis que exhibeix Sàinz de la Maza. Entre ells hi ha marines de la costa brava i la vila de Tossa, on la mar és tractada conscientment amb totes les seves complexitats de superfície i de color, com a cosa vivent i palpitant, i no pas a guisa de fotografia instantània — com les pintures que actualment té exposades a «El Siglo» el senyor Verdugo Alandi — i hi ha retrats admirables, com el de damisella, fora de catàleg, que sembla presidir la sala.

Hi ha també assumptes de composició arriscada, però ben reeixida, com aquella gemada frescor del prat on les pastores luxuriantes i espitregades geuen entre les vaques, en un companyatge encisador i naturalíssim.

Galeria Laletanes. — *Exposició Francesc Labarta.* — El temperament pictòric d'en Labarta és d'una finor de tons i d'una exquisidesa de dibuix aristocràtica.

Les seves obres semblen una doble lliçó de que el clacissisme ben comprès i assenyalat i el cubisme assenyalat i just, coincideixen en un mateix sistema d'expressió.

Els troços de paisatge que emmarca no són pas retalls de naturalesa enclosos entre els costats d'un rectangle, sinó que hi alenen amb una vida pròpia que té una raó i una lògica. Les línies no tenen una valor merament visual, sinó que convergeixen en els punts culminants on l'artista ha tingut a bé fixar l'atenció, i la dirigeix en envers on l'artista ha volgut amb el seu mestratge.

En Labarta ha sabut capir, sense necessitat d'exageracions doctrinàries, l'estructuració natural, geològica del terreny amb les seves estratificacions angulars, i els solcs dels recs i dels camins i els marcats per la rella de l'arada, els contorns lineals de les muntanyes i dels horitzonts. No li cal combinar arbitràriament les superfícies geomètriques, sinó que en té prou en perseguir la línia natural i acusar-la.

Però el que dóna la distinció que notàvem a les teles d'en Labarta és la gama simplicíma de verds pàl·lids amb que sempre juga, com si la seva retina, davant l'espectacle magnànim de la natura, oblidés totes les altres colors, que només signifiquen detalls i petitesa, per la d'aquest gran mantell esmeragdat que embolcalla la terra.

N Ò T U L E S

Ballades de Sardanes. — El «Foment de la Sardana», de Barcelona, té organitzada una ballada de sardanes amb col·laboració de l'entitat «Nova Germanor» en commemoració del seu quinze aniversari, dijous, 19, matí, diada de Sant Josep, al local de l'Esquerra de l'Aixamplis, carrer Aribau. Heus aquí el programa:

Idil·li a muntanya	Català
Catarineta	Botey
Juny	Garreta
Heròica	Casals
Les monges de Sant Amat	Serrat
Camprodon	Manen

—El mateix «Foment», celebrarà una ballada, diumenge, dia, 22, al matí, al Parc de la Ciutadella, sota el següent programa:

La lluna de mel	Juncà
Pel fill que no vindrà	Serrat
La Nuri	Duran
Flor ciutadana	Blanch
L'Hostal de la Peira	Toldrà
Dalt les gabarres	Garreta

—Dimarts, dia 24, al vespre, a l'estatge del dit «Foment», Pi, 11, tindrà lloc una audició de sardanes, en celebració del cinquantenari de la mort de Pep Ventura, amb el programa que segueix:

A la memòria de l'avi Pep	Juncà
La calàndria	Ventura-Pujol
Per tu ploro	Ventura
Toc d'oració	Ventura
De bon matí	Ventura-Pujol
	(Sobre temes de Clavé)
A Pep Ventura	Morera

—L'«Orfeó Mossèn Cinto», té organitzada, per la Diada de Sant Josep, a la tarda, una audició de sardanes a càrrec de la renomada cobla «Cathalonia» en el seu local, Passeig de Sant Joan, 113 (Foment Autonomista Català) sota el següent programa:

Cançó de les mares	Serra
Sol ixent	Toldrà
Plany	G. Soler
Ai, quines noies!	Pujol
On són les oquetes?	Ventura
Continuitat	Bou

Hi queden convidats tots els amants de nostradansa.

—L'«Esbart Sardanistic de l'«Orfeó Escola Choral Martinenca», Meridià, 97, (Sant Martí), prepara una audició extraordinària de sardanes, pel dia 22 del corrent, diumenge, a les cinc de la tarda, a càrrec de la cobla «Barcino». El programa és el següent:

La cançó de les mares	Serra
La vaca cega	Juncà
Ciseta	Toldrà
Nit serena	Serrat
Girona	Morera
Graciencia	Soler.

—Programa de sardanes, per el dia 22 diumenge a les onze del matí a la Rambla de Badalona organitzades pel «Foment de la Sardana». Cobla «La Principal Barcelonina»

Salts i camades	J. Serra
Serra amunt	Morera
Voliaines	Bou
Esplai	Jover-Estela
Caricies	Vicens
La viola d'or	Saderra

Setena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur.

- 997 Enric Batiste Agramunt, Darnius.
 998 Josep Martori, Barcelona.
 999 Pere Roig, La Riba.
 1000 Joan Esquius Alsina, Sària.
 1001 Josep Marquet Auvi, Logronyo.
 1002 Josep Roig Ballvé, Logronyo.
 1003 Agustí Jofresa Aymerich, Terrassa.
 1004 Pepeta Casals, Barcelona.
 1005 Josefina Puigdengolas Bartrés, St. Boi Llobregat.
 1006 Lluís Casellas Sanfeliu, Barcelona.
 1007 Jacint Camps, Mieras.
 1008 Antònia Pujol Almirall, Sant Pere de Ribas.
 1009 Joan Güixens Güixens, Vendrell.
 1010 Enriqueta Areny, Monclar de Doncell.
 1011 Dolors Castellví, Mataró.
 1012 Joan Paunou Castells, Argentona.
 1013 Josep Cabruja Criarola, Canet de Mar.
 1014 Assumpció Terras Calsina, Olesa de Montserrat.
 1015 Joana Estrany, Mataró.
 1016 Joan Solà, Ripoll.
 1017 Montserrat Roca, Barcelona.
 1018 Angel Marquès, Falset.
 1019 Artur Cirés Marles, Mataró.
 1020 Jaume Vilagellu, Barcelona.
 1021 Eugeni Teixidó Vilarnau, Prat de Lluçanès.
 1022 Mercè Carcassona Soler, Sant Vicens dels Horts.
 1023 Joan Conangla Escudé, Ametlla de Merola.
 1024 Joan Torrella Comas, Terrassa.
 1025 Montserrat Segon, Barcelona.
 1026 Assumpta Mitjans, Barcelona.
 1027 Jaume Pahissa, Sant Cugat de Vallés.
 1028 Dolors Leon, Barcelona.
 1029 Pepeta Quintana, Santa Eulàlia.
 1030 Joan Pujol Garcia, Barcelona.
 1031 Maria Forcat Figueras, Sabadell.
 1032 Antònia Gual Fabrega, Barcelona.
 1033 Ursula Ribé, Barcelona.
 1034 Pilar Bach, Vich.
 1035 Maria Mirabent Montserrat, Sant Boi de Llobregat.
 1036 Maria Unsé Fulquet, Sant Boi de Llobregat.
 1037 Josep Lés, Barcelona.
 1038 Josep Maria de Cruells i de Martí, Tortosa.
 1039 Ignaci Garreta, Barcelona.
 1040 Francisco C. Sabater, Terrassa.
 1041 César Bernad, Vilanova i Geltrú.
 1042 Laurentina Escofet, Vilanova i Geltrú.
 1043 Josep Maria Cuchillo i Ortega, Barcelona.
 1044 Lluís Casas, Barcelona.
 1045 Antoni Corf, Barcelona.
 1046 Josep Dotras, Barcelona.
 1047 Pere Suñer Marcó, Figueras.
 1048 Ramon Soler Roig, Barcelona.
 1049 Maria Assumpció Serra, Barcelona.
 1050 R. M. Arzuimbau, Barcelona.
 1051 Francesc Avila Ferrer, Barcelona.
 1052 Pere Busquets Catartneu, Barcelona.
 1053 Seraff Carreras Montoya, Ceuta.
 1054 Jesús Rabascall Reortegui, Barcelona.
 1055 Josep Vilalta Sala, Manresa.
 1056 Ignaci Castells, Figols las Minas.
 1057 Josep Torradas, Calaf.
 1058 Pere Viñas, Berga.
 1059 Eduard Bosch Barrera, Tudela del Segre.
 1060 Amadeu Soro, Barcelona.
 1061 Antoni Jeremias Roger, Barcelona.
 1062 Pepeta Vila, Torelló.
 1063 Josep Vilalta Sala, Manresa.
 1064 Joan Sureda Castellví, Barcelona.
 1065 Germans Llobet, Barcelona.
 1066 Joan Mercé Torres, Barcelona.
 1067 Felip de Juan Isanda, Tàrraga.
 1068 Maria Coma Herrero, Barcelona.
 1069 Maria Tomàs Juanola, Barcelona.
 1070 Antoni Ventura, Barcelona.
 1071 Montserrat Abella Bruguera, Barcelona.
 1072 Narcís Campistol Riu, Girona.
 1073 Concepció Mach, Esparraguera.
 1074 Jaume Vila Constans, Terrassa.
 1075 Roser Oller, Castellterçol.
 1076 Conxita Castelló Pallas, Barcelona.
 1077 Jaume Puñed Andí, Barcelona.
 1078 Mercè Imbert, Barcelona.
 1079 Carme Mestres Molons, Barcelona.
 1080 Ernestina Burget, Palamós.
 1081 Lluís Guardiola Prim, Vilasar de Mar.
 1082 Mercè Bonet Palet, Terrassa.
 1083 Teresa Domingo Alemany, Cassà de la Selva.
 1084 Francesc Garriga, Barcelona.
 1085 Rosalia Miracle Magriñá, Torredembarra.
 1086 Maria Riera, Sitges.
 1087 Maria Guinot, Colonia Güell.
 1088 Trinitat Parramón, Colonia Güell.
 1089 Baldri Carbonell, Igualada.
 1090 Joan Comas Vicens, Barcelona.
 1091 Ignaci Parramón Soteras, Igualada.
 1092 Antoni Petit Viladot, Tàrraga.
 1093 Joan Olivé Cardellà, Valls.
 1094 Josep Arnau, Arenys de Mar.
 1095 Francisca Miret Massó, Sant Pere de Ribas.
 1096 Mercè Mir, Torelló.
 1097 Teresa Mauri Casanovas, Barcelona.
 1098 Robert Lusilla Llopert, Barcelona.
 1099 Joan Mañosa Canet, Barcelona.
 1100 Rafael Plans, Manresa.
 1101 Joan Fernández Comas, Barcelona.
 1102 Joan Cardona Campaubí, Cornellà de Llobregat.
 1103 Dolors Monserdà, Mollet del Vallés.
 1104 Josep Monserdà, Mollet del Vallés.
 1105 Ricard Fontdevita, Barcelona.
 1106 Maria del Carme Nicolau, Barcelona.
 1107 Lluïsa Company, Sabadell.
 1108 Maria dels Angels Vintó Guardiola, Barcelona.
 1109 Anton Pi Lloveras, Barcelona.
 1110 Teresa Piñol Cirfach, Barcelona.
 1111 Anton Màs Martí, Barcelona.
 1112 Josep Rosell, Barcelona.
 1113 Miquel Colomer Volart, Barcelona.
 1114 Lidia Zapater, Barcelona.
 1115 Antoni Sauleda Paulis, Sant Pol de Mar.
 1116 Montserrat Tort Roma, La Gleva.
 1117 Francesc Cortal Vilanova, Seu d'Urgell.
 1118 Jaume Llop Pi, Barcelona.
 1119 Josep Vivó Nin, Sant Pere de Ribes.
 1120 Maria de Montserrat Moliné, Barcelona.
 1121 Josep Peraña, Barcelona.
 1122 Josep Solé Barberà, Vidreres.

1123 Encarnació Bartomeus, Vilanova i Geltrú.	1145 Robert Sans Ignacio, Barcelona.
1124 Teresa Soldevila, Barcelona.	1146 Joan Vilaplana, Sant Guim Montpalau.
1125 Francisco Santacreu, Valls, (Tarruella)	1147 Antoni Corsellas, Barcelona.
1126 Montserrat Compta Martí, Barcelona.	1148 Angelina Gorgas Gorgas, Sitges.
1127 Pepeta Font Ferrer, Barcelona.	1149 Maria Cervelló Vives, Montblanc.
1128 Frederic Cartanà Isern, La Riba.	1150 Antoni Vea, Mataró.
1129 Francisca Coll, Mataró.	1151 Benita Mestres, Girona.
1130 Remei Ginestà, Argentona.	1152 Modest Tendero, Mataró.
1131 Joana Reniu Gíol, Argentona.	1153 Montserrat Nonell, Barcelona.
1132 Encarnació San Santaló, Argentona.	1154 Jaume Vila Gispert, Barcelona.
1133 Joan Bachs, Barcelona.	1155 Sebastià Castellnau Arestí, Barcelona.
1134 Josep Serradell Porqueras, Barcelona.	1156 Joaquina Romeu, Barcelona.
1135 Josep Brugués Solà, Barcelona.	1157 Lluís Viñas, Sant Feliu de Guixols.
1136 Josep Feliu, Molins de Rei.	1158 Caterina Sanahuja Sanahuja, Olesa de Montserrat.
1137 Dolors Palomer, Girona.	1159 Josep Ferrer Domingo, Rubí.
1138 Josep Moya, Premià de Mar.	1160 Engràcia Balager Martínez, Barcelona.
1139 Josep Guillerà, Igualada.	1161 Hcrminio Pascual, Barcelona.
1140 Emill Carbonell Esplugas, Barcelona.	1162 Lluís Brugués Llenas, Barcelona.
1141 Anita Brau Torrent, Hospitalet.	1163 Josep Suris, Blanes.
1142 Ventura Massip, Llíssà de Vall.	1164 Joan Rovira Socias, Vilanova i Geltrú.
1143 Conxita Marset Duatís, Barcelona.	1165 Guillem Roger, Barcelona.
1144 Rosa Montserrat, Valls.	1166 Miquel Leonart, Barcelona.

BUTLLETI DE COL·LABORACIO ESPONTANIA

En } _____
 Na } _____
 que viu a _____ província de _____
 _____ carrer _____ núm. _____
 tramet amb la present un original _____ (*) destinat a les
 pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és _____
 _____ confiant rebre la
 resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèntims que acompanyo.
 _____ de _____ de 192 _____
 Signatura,

- (*) Vers
 Prosa
 Conte
 Novel·la
 Dibuix
 Fotografia

(Espai que omplena la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

NOTULES INTERESSANTS. No contestarem cap lletra en la qual no hi vagi inclòs l'adjunt butlletí i el segell corresponent.
 —Els que no vulguin que els contestem per aquest mitjà els assabentem que hem exclòs la correspondència de la Revista.

LECTURA DE PRIMAVERA:
LA NOVEL·LA JOVENIL

La Primavera vinent serà més esplendorosa gràcies a l'aparició de

LA NOVEL·LA JOVENIL

Publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes.

Sortirà el primer i tercer dijous de cada mes, començant el d'abril.

Cada número una novel·la inèdita, suggestiva i interessant, pròpiament per a les joventuts de Catalunya.

Cada novel·la constituirà una lectura selecta i un estímul per a eliminar les lectures insanes que tant abunden a la nostra terra.

LA NOVEL·LA JOVENIL es vendrà arreu de Catalunya a 30 cèntims, exemplar, profusament presentada i il·lustrada.

EDICIONS

"Joventut Catalana"

BARCELONA

RADIO LOT

DE **E. Rifà Anglada**

Exposició i venda:

"SUPREMA"

Pelai, 56: BARCELONA

I en els millors establiments de radio electricitat d'Espanya.

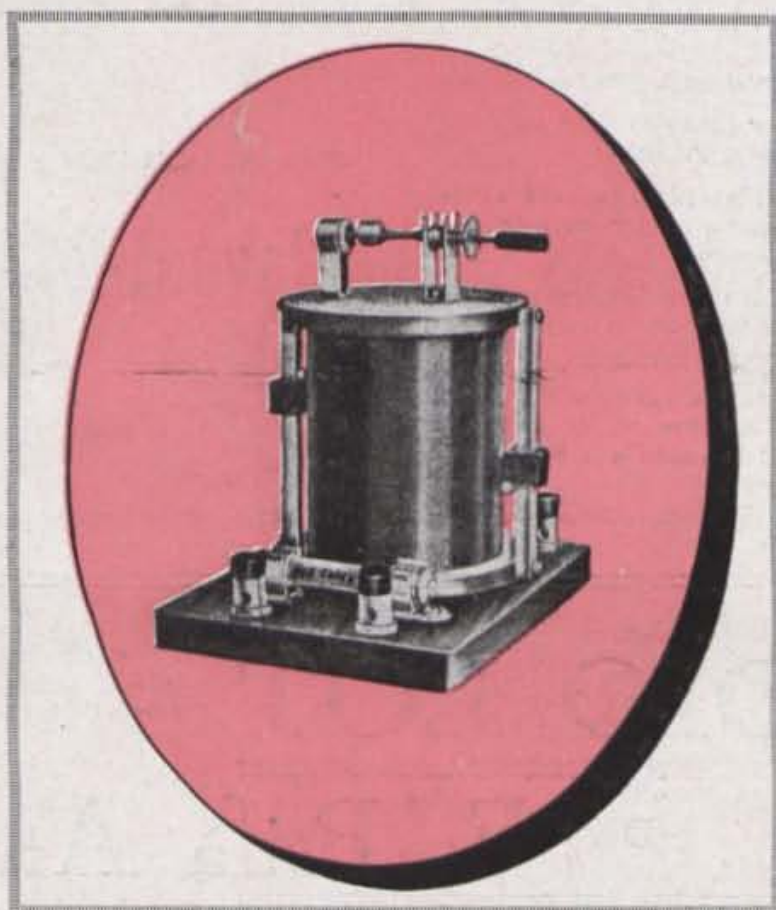
Passeig de Sant Joan, 17 i 19

Casa especialitzada en la Radiotelefonía i en el ram de la llum elèctrica portàtil.

Piles seques per a llum, tìmbres telèfons i Radiotelefonía de tots voltatges.

Com triomfa la marca "BELL"

amb els aparells receptors que atrauen per la seva característica presentació i per els resultats de modulació perfecta

No és solament el públic que sap escollir del bo el més selecte, sinó que també els vint establiments que a Barcelona vénen radio-receptors, han escollit el receptor **BELL de galena** per a oferir-lo a sos clients, puix saben que els hi proporcionen el producte d'una de les fàbriques que gaudeix de més fama mundial, en la manufactura de centrals transmissores i aparells receptors, el qual no és conquesta de temporada, ans bé ja data de molts anys.

EXCLUSIVA DE VENDA:

SUPREMA : Pelai, 56 : BARCELONA

Els dissabtes obert fins a les vuit del vespre